

ת"פ 8434/06/15 - מדינת ישראל נגד ניר לוי

בית משפט השלום בטבריה

בפני כב' השופט יריב נבון

ת"פ 8434-06-15 מדינת ישראל נ' לוי

14 מרץ 2016

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

ניר לוי

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד רנדה סוסן מטעם הנאשם: בעצמו וב"כ עו"ד שלומי טדרי

גזר דין

1. בישיבה שהתקיימה בתאריך 8 באוקטובר 2015, במסגרת הסדר טיעון חלקי, הודה והורשע הנאשם בכתב אישום מתוקן, בעבירה של **החזקת סכין למטרה לא כשרה**, לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בתאריך 10.1.15, נערך חיפוש ברכב בו ישב הנאשם ונמצא כי הנאשם החזיק בארנקו בסכין בעלת להב באורך של כ - 7 ס"מ, וזאת בלא שהוכיח כי החזיקה למטרה כשרה.
3. הצדדים לא הגיעו להסכמה לעניין העונש הראוי לנאשם.

טענות הצדדים:

4. ב"כ המאשימה הדגיש כי האיסור על החזקת סכין מחוץ לחצרים נובע ממסוכנותו של כלי זה ומהקלות שבה ניתן לעשות בו שימוש ולגרום לתוצאות חמורות. לדבריו, עסקינן בעבירה אשר נועדה להגן על שלום הציבור וביטחונו. מדיניות הענישה מחייבת הטלת מאסר בפועל, למעט במקרים יוצאי דופן.

עמוד 1

המלצת שירות המבחן במקרה זה להימנע מהרשעת הנאשם ולהסתפק בשל"צ אינה מתחשבת במכלול השיקולים הרלוונטיים ולכן אין לאמצה. מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין הינו החל ממספר חודשי מאסר בפועל שניתן לרצותם בעבודות שירות, ועד 12 חודשי מאסר בפועל; מאסר על תנאי וקנס כספי מרתיעים. בנסיבות מקרה זה, עותרת המאשימה לגזור על הנאשם עונש בתוך המתחם האמור.

5. הסנגור טען כי המאשימה התעלמה בטיעוניה מהחלטת בית המשפט המחוזי בנצרת בע"פ 11180-01-13, לפיה המתחם הראוי בנסיבות דומות הינו בין חודשיים ועד לעשרה חודשי מאסר. בהתאם למתחם זה, על בית המשפט לבחון את נסיבות המקרה שלפניו. לדבריו, הנאשם בן 21 ונסיבות חייו לא קלות. הוא איבד את אביו בגיל צעיר ואחיו נכה ומרותק לכיסא גלגלים. הנאשם סיים זה מכבר שירות צבאי והוא נמצא בתחילת דרכו. על בית המשפט לבחון את פוטנציאל הפגיעה בהתאם לשלב בו מצוי הנאשם בחייו. מן הסתם, לא ניתן בשלב מוקדם זה של חייו להצביע על פגיעה קונקרטית ולכן יש לבחון האם עלולה הרשעת הנאשם לחסום דרכו בעתיד ולהוות מכשול. שירות המבחן התרשם כי כך הדבר. בהתחשב בעמדת שירות המבחן, בהודאת הנאשם, עברו הנקי והחרטה שהביע, עתר הסנגור לבטל את הרשעת הנאשם ולהטיל עליו של"צ והתחייבות כספית.

6. הנאשם בדברו הביע צער על מעשיו והודה כי עשה טעות עליה לא יחזור בעתיד. לדבריו בכוונתו ללמוד הנדסאי בניין.

דין והכרעה:

7. אין עוררין על הכלל שהמשפט הפלילי צריך להסתיים בדרך כלל בזיכוי או בהרשעה. הסמכות הנתונה לבית המשפט לסיים תיק ללא הרשעה יפה רק **למקרים מיוחדים ויוצאי דופן**. בעניין זה ראה ר"ע 432/85 **רומנו נגד מדינת ישראל**, תקדין עליון 85 (ד) עמ' 737; ע"פ 2513/96 ו- 3467/96 **מדינת ישראל נ. שמש ואח' נ' (3)** פ"ד 682 וכן ע"פ 2083/96 תמר כתב נגד מדינת ישראל, פ"ד נב' (3) 337 (להלן: "**הלכת כתב**").

8. המקור הנורמטיבי לבקשתו של הנאשם מצוי בסעיף 192 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 המסמיך את בית המשפט שהרשיע נאשם לבטל את ההרשעה במסגרת גזר הדין, ולהטיל עליו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה. חלופה עונשית זו מופעלת במשורה, שכן הכלל הרחב הוא כי מקום בו הוכחה אשמתו של אדם, יש, בדרך כלל, להרשיעו בדין (רע"פ 6009/15 **קושמקוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (8.9.2015); רע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נ' שבתאי**, פסקה 17 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן (10.9.2013); ע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' קליין**, פסקאות 76 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (4.9.2007)).

9. בהלכת כתב נקבע כי הימנעות מהרשעה תעשה בהתקיימותם של שני תנאים. **התנאי הראשון הוא כי טיב העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרות, באותו מקרה מסוים, לוותר על הרשעה, מבלי לפגוע מהותית ביתר שיקולי הענישה. על פי התנאי השני, יש להראות כי הותרת ההרשעה על כנה עלולה להסב פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם.** עוד נקבע בפסיקה כי יש להימנע מהרשעה רק בנסיבות יוצאות דופן, כאשר היחס בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מההרשעה לבין חומרת העבירה והתועלת של ההרשעה לאינטרס הציבורי אינו סביר (ראו: דנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשד**).

להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ, פסקה 15 לפסק דינו של הנשיא (בדימ') א' גרוניס (02.04.2015); עניין שבתאי לעיל, פסקאות 17-19 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן; עניין קליין לעיל, פסקאות 76-77 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה).

יפים לעניין זה דבריה של השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007):

"מנגד, יש לתת את הדעת לנאשם האינדיבידואלי, לנסיבות האישיות המיוחדות, ולהשפעת ההרשעה על חייו, ועל סיכויי שיקומו; יש לקחת בחשבון נסיבות אישיות שונות - גיל, עבר פלילי קודם, ונתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי. יש לבחון את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם, ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי. בסופו של יום, ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של העניין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי, באופן שהגם שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את אי הרשעתו בדין" (שם, פסקה 11)

10. הקושי המתעורר במקרה שלפנינו נובע מכך, שמחד מצווים אנו להילחם בתופעת החזקת הסכין והשימוש בו; מאידך, הרשעת אדם צעיר בעבירה זו עלולה לפגוע בו פגיעה אשר תהא בלתי מידתית ותקשה עליו יתר על המידה לנהל אורח חיים חיובי ויצרני מכאן ואילך.

11. עם זאת, אין חולק כי מדובר בעבירה שיש למנוע ולשרש. המרחק בין החזקת חפצים מעין אלו באופן זמין מחוץ לבית לבין שימוש בהם בסכסוכים אלימים הינו לעיתים קצר מאוד. תמים דעים אני עם המאשימה כי פגיעתה של הסכינאות בחברה פגיעה קשה היא, וברגיל, דינו של מי שמחזיק סכין שלא כדין, להתחייב בדינו ולהיענש כראוי לו. תחילתה של התופעה המדאיגה של הסכינאות וההשלכות הקשות שלמרבה הצער אנו עדים להן פעמים רבות בתקופה האחרונה, היא בעצם החזקת הסכינים, גם בנסיבות שלא מצביעות מראש על אפשרות קרובה של התלקחות מריבה אלימה.

12. ברע"פ 1949/15 **תקדורי נ' מדינת ישראל** (מיום 2.4.15), קבע בית המשפט העליון לאחרונה קביעה נחרצת באשר לשאלת ההרשעה בעבירה זו של החזקת סכין:

"עוד רואה אני לציין, כי המבקש אף אינו עונה על התנאי השני שנקבע בהלכת כתב, הנוגע לסוג העבירה ולנסיבות ביצועה. בהקשר לקריטריון זה, נראה כי צדק בית משפט קמא בכך שבחן את טיבו ואופיו של כלי המשחית אותו נשא המבקש ברכבו, ואת האינטרס הציבורי, שעניינו שמירה על שלומו של הזולת, ומניעת פגיעה בגופו וברכושו. גם אם מעשיו של המבקש אינם מגיעים לרף חומרה גבוהה, בשים לב לעובדה כי המבקש לא עשה שימוש באגרופן, הרי שעצם החזקתו של כלי נשק קר כדוגמתו, אשר שימושו הטבעי אינו למטרה כשרה, אינה מאפשרת להימנע מהרשעתו של המבקש."

13. בהתייחס לטענת המבקש בדבר הפגיעה האפשרית בעתידו המקצועי, סבורני כי אין מקום לקבלה, ויפים לעניין זה דברי השופט ס' ג'ובראן, כפי שהובאו ברע"פ 4079/10 ג'בשה נ' מדינת ישראל (מיום 23.8.2010):

"אמת, יתכן וכתוצאה מהרשעה זו תפגע דרכו המקצועית של המבקש, אולם ראוי היה כי ישקול תוצאה זו בטרם מעשה. מנגד, עמד בית משפט זה לא פעם על האינטרס הציבורי שבמיגור התופעה בה צעירים נושאים על גופם כדבר שבשגרה סכינים בפרט ושאר כלי משחת בכלל (רע"פ 2932/08 מרגאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.6.2008); רע"פ 9400/08 מועטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.11.2008); ע"פ 5928/93 דרס בן ביאדגלין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.7.1994)). סכין זו המוחזקת בהחבא שלא כדין, הנה בבחינת האקדח שתיאר אנטון צ'כוב, הנראה במערכה הראשונה וסופו לירות במערכה השלישית, ועם כך לא ניתן להשלים".

14. מסכים אני עם הטענה כי ככל שגילו של נאשם צעיר יותר כך יש להניח לטובתו כי הפגיעה הצפויה בעתידו מסתברת יותר על פי הגיונם של דברים והשכל הישר. עם זאת, בע"פ 8528/12 ציפורה אלירן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 3.3.13) קבע השופט שוהם, בהסתמך על פסיקה קודמת כי: "... בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. בעניין פריגין ציינתי, בהקשר זה, כי קבלת הגישה, לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, "תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים".

(ראה גם החלטותיו של כב' השופט שוהם ברע"פ 5115/13 מנחם שרון נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 8.9.13; ברע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 4.3.13 וברע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 6.12.12).

15. הנאשם לא הוכיח כי ייגרם לו נזק קונקרטי חמור ובלתי הפיך כתוצאה מהרשעתו. אינני מקבל את הטענה לפיה הדבר אינו ניתן להוכחה בראיות מוחשיות. ייתכן שהדבר מחייב מאמץ מסוים וכיתות רגליים, אך זה המחיר הנדרש לשם בחינת האפשרות לסטייה מן הכלל לפיו מי שנמצא אשם יורשע בדין, ולבל יהפוך החרג לכלל. אשר על כן, החלטתי שלא להיעתר לבקשת הנאשם לביטול הרשעתו. לנסיבותיו האישיות, לרבות להמלצת שירות המבחן, אשר הינה בבחינת המלצה שאינה מחייבת את בית המשפט, יינתן משקל משמעותי בקביעת עונשו של הנאשם. אמת, יתכן וכתוצאה מהרשעה זו תפגע דרכו המקצועית של המבקש, אולם ראוי היה כי ישקול תוצאה זו בטרם מעשה.

16. לנוכח האמור אני קובע כי מתחם הענישה הראוי בנסיבותיו של המקרה שלפניי הינו החל ממאסר

מותנה, עובר למאסר למשך מס' חודשים אשר ניתן לרצותם בעבודות שירות, וכלה ב - 9 חודשי מאסר בפועל; בצירוף מאסר מותנה מרתיע וקנס כספי. לא מצאתי עילה לחרוג ממתחם ענישה זה לקולא או לחומרה.

17. במקרה דנן מדובר בנאשם שלא הפגין התנהגות אלימה בשום שלב בחייו או בתפקודו במסגרות השונות. בתסקיר אף מפורטות נסיבות חייו הלא קלות של הנאשם אשר איבד את אביו בגיל צעיר ואחיו כיום נכה המרותק לכיסא גלגלים. סבורני, כי לנוכח הקשיים שחוזה הנאשם עד כה ותפקודו התקין והנורמטיבי, על העונש שייגזר עליו להיות ברף התחתון של מתחם הענישה האמור.

18. לנוכח האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **4 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור במשך שנתיים מהיום את העבירה בה הורשע ויורשע בגינה.**

ב. **הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 3000 ₪, שלא יעבור במשך שנתיים מהיום את העבירה בה הורשע.**

מוצג סכין - להשמדה.

זכות ערעור לבית משפט מחוזי בתוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום ד' אדר ב' תשע"ו,
14/03/2016 במעמד הנוכחים.
יריב נבון, שופט